

LES NOSTRES PROFUNDES ARRELS CRISTIANES

Una colla d'actes, celebrats a la Vall del Tenes i arreu de Catalunya, han donat ocasió de prendre més consciència que el nostre poble és un poble mil·lenari. Actes de tipus cultural, d'altres més aviat recreatius, també d'un caire més religiós, com va ser la conferència pronunciada pel Dr. Joan Bada, a Lliçà d'Amunt, sobre l'aportació de l'Església en el mil·lenari de Catalunya. També la magna exposició d'objectes religiosos a la Pia Almoïna, el Saló del Tinell i la capella de Sta. Àgueda, de Barcelona. La Parròquia de Sta. Eulàlia ha deixat la seva magnífica custòdia, una peça d'orfebreria de l'any 1591, per a ser admirada. Tot plegat per posar de manifest que som un poble vell, vell amb «b» baixa, però, també, bell amb «b» alta.

Tot i així, som un poble dissipat. Ho veiem repassant la nostra història. Amb mil anys encara no hem aconseguit de reeixir tal com voldríem. Moltes vegades hem estat a punt de morir a causa de les circumstàncies polítiques adverses i dels nostres propis errors. Amb una sabata i una espadenya hem anat avançant, però no hem arribat encara a aquella plenitud de vida i de llibertat a la qual tenim dret com el tenen tots els pobles de la terra. Sempre hem estat més un somni que no pas una realitat. No hem pogut, ni podem encara, desistir de l'esforç i de la lluita per sobreviure, per defensar-nos dels atacs exteriors, per no dividir-nos entre nosaltres mateixos, per fer-nos respectar, per reafirmar-nos com a poble d'acord amb la nostra història, la nostra llengua, la nostra cultura i la nostra idiosincràsia. Tenen molta raó els responsables del Full Diocesà de Tarragona, Vic i Solsona, quan afirmen que no n'hi ha prou ballant sardanes i portant la senyera al cotxe. Aquesta imatge últimament la veiem bastant sovint, sobretot a la capital i en alguns pobles, després d'una victòria esportiva...

Potser el que ens manca, però, és consciència de poble i de poble diferenciat. La consciència de la pròpia identitat. L'honor, l'orgull i el compromís de ser catalans. Amb unes PROFUNDES ARRELS CRISTIANES que no podem oblidar ni traïr. Però que no basta tampoc recordar ni reivindicar, sinó que hem de regar i fertilitzar perquè donin avui aquells fruits esponerosos que donaren en altre temps i que, sobretot, prometeren.

Mn. Josep